

La mujer del espía *Spy no tsuma / Wife of a Spy*

Direcció: **Kiyoshi Kurosawa**

Festival de cinema asiàtic

País: Japó (2020)

Fitxa tècnica

Guió Ryûsuke Hamagushi, Tadashi Nohara, Kiyoshi Kurosawa **Fotografia** Tatsunosuke Sasaki **Música** Ryosuke Nagaoka **Interpretació** Yû Aoi, Issei Takahashi, Ryôta Bandô, Chuck Johnson, Yuri Tsunematsu, Minosuke, Hyunri, Masahiro Higashide, Takashi Sasano **Durada** 115 min **Gènere** Drama, *thriller*
Llengües Japonès i anglès, amb subtítols en espanyol

Sinopsi

La vigília de l'esclat de la II Guerra Mundial. En Yusaku (Issey Takahashi) és el director d'una companyia comercial a Kobe (Japó), i està casat amb la Satoko (Yu Aoi). En un viatge a Manxúria durant el 1940, en Yusaku descobreix un terrible secret nacional. En nom de la justícia decideix fer-lo públic, i això el converteix a l'instant en un enemic públic. Tot i això, la Satoko assegura creure'l i jura que estarà al seu costat independentment de les conseqüències. (FilmAffinity)

Crítica

Enemic públic meu

Una dona espia un espia, el seu propi marit, sense saber-ho. Al principi, perquè creu que està enamorat d'una altra, però, més tard, perquè sap que alguna cosa va passar que l'ha canviat.

La vigília de la II Guerra Mundial, l'elegant (com tota aquesta meravellosa pel·lícula, al capdavant) Yusaku dirigeix una empresa a Kobe i viu acomodadament al costat de la seva encantadora esposa Satoko. Que, en el fons, l'estima tant i el sent tan llunyà que semblaria estar esperant que una tragèdia els unís ja per sempre. **La tragèdia que descobreix el protagonista quan es trasllada uns dies a Manxúria el 1940 i descobreix que els japonesos estan cometent terribles assassinats** en aquell lloc del món. «La meva lleialtat no és amb el meu país, sinó amb la justícia universal», li crida a la Satoko quan li pregunta com s'ha convertit en un enemic per als seus compatriotes. Fins que ella veu certes imatges i quaderns, però, sobretot, decideix estar amb ell amb tot.

L'evolució del personatge femení, cinematogràficament un dels millors dels darrers anys, resulta tan brutalment romàntica i commovedora que a l'espectador li fa mal gairebé igual que aquestes imatges de l'horror. La Satoko, capaç del que sigui, no per denunciar la mort de tants homes, sinó només per un, perquè se salvi i no l'abandoni mai més.

El millor: L'elegància i sobrietat amb què està narrat aquest *thriller* tan profundament romàntic.

El pitjor: De vegades la banda sonora «trepitja» una mica els diàlegs, però no se la perdin.

Carmen L. Lobo – larazon.es